

забрани промене републиканског облика владавине садржи и Устав Италије од 1948. који такође предвиђа да републикански облик владавине не може да буде предмет уставне ревизије. Пандан републиканским уставима, они други, монархистички, забрањују укидање монархистичке владавине. То чини Устав Грчке од 1968. када каже да одредбе устава којим се облик државе одређује као краљевска демократија не могу да буду измењене а тако поступају и неки други као Краљевине Камбоџе од 1956. што је у логици монархистичке владавине коју проглашавају и бране. Поред забране промене облика владавине устави предвиђају и забрану промене других принципа и вредности које се односе, рецимо, на поштовање права и слобода, представничког односно парламентарног режима, федералног уређења и сл. Тако Устав СР Немачке од 1949. забрањује промене које би дирале у организацију федерације, принцип учешћа федералних јединица (земаља) у законодавству, квалификацију СР Немачке као федералне, демократске и социјалне државе и др. Поред потпуних или делимичних забрана промене устава, постоје и трајне и привремене забране промене устава. Прве, трајне, би важиле стално, а ове друге, привремене за одређено време. У трајне забране промене устава би спадале поменуте забране промене републиканског или монархистичког облика владавине или оне које дирају неке основне вредности држава. Привремене забране мењања устава би биле оне које забрањују приступање уставној ревизији у току одређеног времена после ступања на снагу устава. Такве привремене забране мењања уставних одредби садрже Устав Шпаније од 1978. Устав Грчке од 1927. и 1968. И француски устави садрже овакве забране привременог карактера и то тако што Устав од 1791. у одељку VII члан 3 забрањује да следеће две легислатуре предлажу било коју уставну реформу док Устав V Републике од 1958. забрањује покретање поступка ревизије онда када је угрожен интегритет територије. Интересантну забрану привременог мењања неких својих одредби предвиђа и Устав САД-е од 1787. У погледу правног карактера ових забрана, било да су потпуне или делимичне, трајне или привремене, у правној науци преовлађује гледиште да један уставотворац не може да везује руке будућем уставотворцу како ће да поступа у питању устава. Пошто је уставотворна власт, највиша, оригинална, не може да буде ограничена не само нижим органима власти (законодавним), него ни себи равним органима, претходним уставотворцем, јер би у противном престала то да буде. Колико су овакве уставне забране илузорне и ван духа времена најбоље показују неки примери њиховог кршења. То што је Устав Грчке